VALKOINEN VARTIO

SUOMEN SUOJELUSLIITON
KUUKAUSIJULKAISU

SISÄLLYS:

NÄYTENUMERO 2. / JOULUKUU 1930

Jatk. kansil. 3:lla sivulla.

VALKOINEN VARTIO

NÄYTENUMERO 2. SUOMEN SUOJELUSLIITON

(KUUKAUSIJULKAISU N:o 7—8) KUUKAUSIJULKAISU

TOIMITUS: HELSINKI / HEIKINKATU 11 E / PUH. 29846
PÄÄ- ja VASTAAVATOIMITTAJA: *ARNE SOMERSALO*

Vuoden vaihteessa.

Kaksi kertaa on kansamme itsenäisyyskautenaan saanut nousta puolustustaisteluun kommunismia vastaan. Vapaussodassa tämä hyökkäsi meidän kimppuumme yhtaikaisesti rajan takaa ja omasta keskuudestamme, päämääränään Venäjään uudelleen liitetty Neuvosto-Suomi. Taistelun tuloksena oli voitto, joka käänsi sivistyskansojen katseet pieneen maahamme hankkien sille niiden tunnustuksen länsimaita uhkaavan tuhotulvan murtajana. Mutta oma kokemattomuutemme ja ehkäpä myös taistelun kovuus saivat meidät tyytymään vain muodolliseen saavutukseen ja vähäksymään vielä murtumatonta, työväenliikkeemme pimentoihin piiloutuvaa sisäistä vihollista. Ja tämä virhe ei jäänyt sittemmin vain korjaamatta, vaan väärällä eheyttämispolitiikalla sitä vielä kehitettiinkin. Silmiemme alla sai kommunismi varttua ja vahvistua, voimanlisää ulkoapäin hankkien, missä ajatus maamme uudesta valtauksesta ei suinkaan ollut haudattu. Kahdentoista vuoden toipumiskauden jälkeen se sitten taas astui täyteen päivänvaloon, sirpin ja vasaran merkki julkeassa rinnassaan, valmiina alottamaan uuden verileikin herransa ja käskijänsä ensimmäisestä kädenviitteestä.

Pitkinä rauhanvuosina oli itsesäilytysvaistomme vaarallisesti turtunut — mutta se ei ollut kuollut. Kommunismin röyhkeä esiintyminen sai kansamme veret liikkeelle. Vain pieni, sattuman varainen sysäys oli riittävä, jotta se viime vuoden vaihteessa uudelleen nousi, lopullisesti murskatakseen käärmeen pään. Nyt se tunsi vihollisensa ja julisti Lapuan suun kautta tinkimättömäksi päämääräkseen *Suomen kommunistisen puolueen ja sen kaikkien toimintamuotojen ja elinten ehdottoman lopettamisen.* Tässä oli tehtävä, joka ajallisesta erillisyydestään huolimatta laiminlyöntimme paljastuessa välittömästi ja johdonmukaisesti liittyi kaksitoista vuotta sitten käytyyn vapaussotaan. Ja nyt, uudessa vuoden vaihteessa, me voimme sanoa, että tämäkin tehtävä suurin piirtein on täytetty. Sisäinenkin vihollis-

nen on lyöty maahan — ja sivistysmaailman katseet ovat uudelleen suunnatut meihin. Saammeko siltä tälläkin kertaa tunnustuksen — vai tuomion?

Menneen vuoden tapahtumia tilittäessämme ei tämä kuitenkaan saa muodostua pääkysymykseksi. Niikuin meidän vapautemme aseellisessa puolustuksessa maailman myötätuntoon mitään perustamatta on noudatettava Ehrensvärdin jäyhää testamenttia Suomenlinnan graniitissa: *"Jälkimaailma, seiso tässä omalla pohjallasi, eläkä luota vieraaseen apuun!"*, niin on meidän tuon milloin tahansa välttämättömäksi käyvän puolustuksen väsymättömässä valmistelussakin pidettävä silmällä vain voimiemme mahdollisimman täydellistä kokoamista, ulkomaiden hyväksymistä sille odottamatta ja tästä riippumatta. Ovatko itsenäisyytemme sisäiset takeet ja edellytykset kuluneen vuoden ankaran poliittisen taistelun tuloksena kasvaneet vai vähentyneet — siinä kysymyksessä on ainoa mittapuu tilinteollemme, ja sen ympärille ryhmittyvät kaikki muut vain toisarvoisina.

Tilanne maassamme vuosi sitten, kommunisminvastaisen kansannousun alkaessa, on käydyn taistelun aikana koko kansallemme kyllin selvinnyt, joten meidän ei tarvitse sitä enää kuvailla. Räikeässä muodossa mutta silti liioittelematta voisi sanoa, että valtiovaltamme silloin oli voimaton laillisin keinoin vallankumouksen julkista ja yleistä valmistelua sen alemmilla asteilla lopettamaan, koska laki tätä kirjaimellaan omaa henkeään vastaan suojasi. Arvostellessamme muutosta, joka tässä suhteessa on tapahtunut, riittää meille Lapuan vastustajien tunnustus, että *kommunistien julkinen toiminta maassamme nyt on lopetettu*. Tämä on tosin liioittelua, mutta aikaisempaan tilanteeseen verrattuna voi sittenkin myöntää, että nyt on rauha maassa. Ja mitä kommunistien salaiseen toimintaan tulee, viittaamme erääseen toiseen kohtaan julkaisussamme, josta käy esille, että sekin on lamassa ja rappiolla. Nyt on valtiovallalla myös mahtia lain miekalla torjua entisen tilanteen palautuminen, ja ensimmäistä kertaa itsenäisyytemme aikana on se tätä ja arvovaltaansa lujalla kädellä käyttänyt. Sen rinnalle on vihdoin astunut kansan oma voimakas tahto ja tämän ilmaisuna nyt järjestäytyvä lapuanliike, jotka yksinään voivat antaa varmoja takeita valppautemme säilymisestä yli kuohunta-ajankin. Tässä on työn jatkumiselle pohja, joka yhden vuoden saavutuksena on kunnioitettava, jopa ainutlaatuinenkin. Se jos mikään lupaa meille lujuutta uloskin päin, kommunismin maatamme sieltä uhatessa.

Myöntäessään kaiken tämän asettavat lapuanliikkeen vastustajat kuitenkin toiseen vaakakuppiin porvarillisen rintamamme hajaantumisen. Ilmoittaen seisovansa mukana kommunismin jyrkässä ja tin-

kimättömässä vastustamisessa laillisin keinoin panevat he lapuanliikkeen tilille kuluneen vuoden väkivaltaisuudet. Näitä ja valtiomahdin painostusta hyväksymättä syyttävät he kansanliikkeen johtajia yhteisrintaman rikkomisesta, johon kaikki se, mitä äsken voitettiin, nyt uhkaa hukkua. Ovatko he oikeassa?

Emme voi olla sanomatta, että lapuanliikkeen vastustajat eivät ainoastaan ole olleet epäjohdonmukaisia kannanotossaan liikkeeseen, vaan että he myöskin omaksi hyväkseen ovat tehneet syytöksissään luvattomia tilisiirtoja kuluneen vuoden poliittisessa kirjanpidossa. Kansan liikehtimisen alkaessa joulukuussa v. 1929 olivat he vielä yksimielisinä muiden kanssa valtiovaltaa painostamassa — sillä mitäpä muuta merkitsivät Lapuan ensimmäisen kansalaiskokouksen ponnet? Mutta jo kuluneen vuoden tammikuussa, kun voimakkaaksi kasvanut kansanliike tilapäisten ja hajallisten kokousten jälkeen ympäri maan tahtoi *järjestäytyä*, voidakseen valvoa etteivät nuo Lapualla lausutut ja koko porvarillisen yhteiskunnan kannattamat vaatimukset jäisi tuuleen huhutuiksi, ja tässä *täysin laillisessa mielessä* ryhdyttiin suunnittelemaan kansalaiskokousten yhteistä suurta edustajakokousta, muuttui heidän — ja heidän takanaan seisovien puoluejohtojen — kanta jo kokonaan. He *vastustivat* tuota sittemmin Lapualla pidettyä suurkokousta. Tässä siis jo alkoi hajoitustyö — eikä siitä voi lapuanmiehiä syyttää!

Alkuperäisen yhteisrintaman edessä olivat sosialidemokraatit jo taipuneet yhdistyslain muutokseen. Mutta painovapauslain muutoksen joutuessa toiseen käsittelyyn lyötiin tämä toinen hyökkäys kommunismin lainsäädännöllisiä varustuksia vastaan takaisin. Perivihollisemme likaisilla ruplillaan ylläpitämät lehdet ja lentolehtiset saivat *eduskunnan* luvalla edelleenkin ilmestyä ja kansaamme myrkyttää. Seisoiko silloin ehkä hallitus jyrkällä ja tinkimättömällä kannalla? Rintaman hajoitus oli alkanut vaikuttaa ja riittävän painostuksen puute rohkaisi punaista leiriä. Kommunismin vastustamistyö laillisin keinoin oli joutunut umpikujaan — mutta siitä ei voi *lapuanmiehiä syyttää.* He päinvastoin nyt alottivat siitä, *mihin toiset lopettivat* ja epätoivon keinoin Gordionin solmun avaten veivät taistelunsa voittoisaan päätökseen, Lapuan sanan lunastaen. Ja heitä seurasi Suomen kansa — ja seuraa yhäkin *tällä tiellä,* puolueponsia kuuntelematta. Talonpoikaismarssin jälkeen se tuskin antaa itseään hajoittaa. Yrityksillä siirtää kaikki harkitsemattomuudet, joita maassamme intohimojen kuohuessa kuluneena vuonna on tapahtunut, lapuanliikkeen tiliin, ei myöskään ole ollut asiallista menestystä.

Ei voi olla nyt, taistelun myrskykauden päätyttyä, asettamatta itselleen kysymystä, millaiseksi kulunut vuosi olisikaan muodostunut,

jos kaikki isänmaalliset kansalaiset hallituksesta ja eduskunnasta tavalliseen rivimieheen asti jyrkästi ja tinkimättä olisivat seisoneet teoissaankin Lapuan ensimmäisen kokouksen vaatimusten takana. Kaiken todennäköisyyden mukaan olisimme silloin pelastuneet siitä, mistä nyt niin häikäilemättä Lapuaa syytetään, ja kommunismin kukistaminen olisi tapahtunut lain kirjaintakaan loukkaamatta. Kansamme sisäistä voimaa heikentävän hajaannuksen edessä voimme lohduttaa itseämme ainoastaan sillä, että se sittenkin on enemmän näennäistä kuin todellista, käsittäen vain ohuen, puoluepolitiikkaa aktiivisesti harjoittavan piirin, jonka merkitys suurissa ja kohtalokkaissa ratkaisuissa, kuten nyt olemme saaneet nähdä, kansan syvien rivien etualalle astuessa häviää. Viimemainittujen kuluneena vuonna itsenäisessä ajattelussa ja toiminnassa kansanliikkeessä saama koulutus on merkittävä huomattavaksi tuloeräksi. Se on aktiivisen, ahtaasta puoluepolitiikasta irrallisen isänmaallisen voiman kasvua, joka kerran ehkä voi tulla tärkeäksi tekijäksi itsenäisyytemme lujittamisessa ja säilyttämisessä.

Kirjanpidon minuspuolelle — ja nimenomaan Lapuan tiliin — on tahdottu panna myös maassamme vallitseva taloudellinen pulakausi. Mutta kun me emme saa asettaa lapuanliikettä siveelliseenkään edesvastuuseen siitä epänormaalisesta olotilasta, joka maassa on vallinnut ja jonka sanotaan olevan syynä ulkomaisen luottomme heikkenemiseen, on tämäkin virheellinen tilivienti. Yhdessä sosialidemokraattien kanssa, jotka itselleen tästä hyötyä toivoen ovat kommunisminvastaista taisteluamme ulospäin parjanneet ja levitelleet siitä tendenssimäisiä tietoja, merkityksettömiä yksityistapahtumia paisutellen ja niitä väärään syysuhteeseen asettaen, vastatkoon tästäkin ne porvarilliset piirit, jotka laillistakin taistelua vastustaen ovat olleet aiheena sen siirtymiselle omankäden linjoille. Huomautettakoon myöskin, että maamme ei ole ainoa, jossa poliittiset intohimot ovat puhjenneet väkivaltaisuuksiksi, mutta että yksikään toinen ei ole meidän tavallamme niistä ulkomaille kovaäänisellä toitottanut.

Mutta vaikkapa luottomme menneen vuoden tapausten johdosta olisikin heikentynyt, ei se vielä ole samaa kuin arvonannon menetys. Emme voine väittää, että luottomme vapaussodan aikana tai heti sen jälkeenkään olisi ollut erittäin korkealla suuressa maailmassa. Kului vuosia ennen kuin kansat, jotka myötätunnolla olivat taisteluamme seuranneet, huomasivat mitä maassamme lopultakin oli tapahtunut tunnustaen, että Suomi oli tehnyt länsimaiselle kulttuurille suuren palveluksen. Mutta siihen onkin sitten perustunut se arvonanto ja kunnioitus, jota me seuraavan vuosikymmenen maailmassa olemme saaneet nauttia.

Kommunismi jäytää terveen yhteiskunnan juuria samassa mitassa länsimaissa kuin Suomessakin. Muuallakin kuin yksin meillä havaitaan ja tunnetaan omassa lihassa sen vaarallisuus. Niinkuin v. 1918 on vasemmistomme epätoivoisilla yrityksillään halventaa taistelumme vaikutteita nytkin saavuttanut vain lyhytaikaisen menestyksen. Jos ulkomaat ovatkin hetkeksi hämmentyneet ja epäröiden kysyneet, mihin Suomi on menossa, murtautuu oikea käsitys päämääristämme olojen rauhoittuessa sielläkin läpi, maamme arvonantoa vain entisestään lujittaen. Suuren maailman rahamiehiltä puuttuisi poliittinen viisaus, elleivät he taistelumme tyynnyttyä käsittäisi, että kommunismista vapaa maa on rahansijoituksille turvallisin.

Lopuksi on lapuanliikkeen vahinkotilille merkitty se juopa, jonka väitetään taistelun aikana auenneen porvarillisten kansanluokkain ja sosialidemokratian välille. Valitus tulee samalta taholta, jolla yli kymmenen vuotta on harrastettu sillanrakennusta yhteiskunnan ja sitä vastaan kapinaan nousseitten vallankumouksellisten välille. Kestävää siltaa ei ole syntynyt siitäkään huolimatta, että punaisten on sallittu kaikki muistaa ja porvareita vaadittu kaikki unohtamaan. Tuloksena on päinvastoin ollut tilanne, josta oli vain yksi ainoa ulospääsy: lapuanliike!

Jos vasemmistoporvarien hellimä, mutta todistamaton teoria sosialidemokraattisen puolueen yhteiskuntaa säilyttävästä luonteesta ja sen menestyksellisestä taistelusta kommunismia vastaan pitäisi paikkansa, olisi tuollaisen kuilun aukeaminen todella valitettava ilmiö ja isänmaalliselle kokonaisuudelle äärettömäksi vahingoksi. Mutta vain porvarillinen kamarioppinut voi toistaa tuollaista, porvarien hämäämiseksi vartavasten keksittyä sosialistista teesiä, joka on ristiriidassa elävän elämän jokapäiväisten kokemusten kanssa. Mikä on sosialidemokraattien suhde suojeluskuntiin, armeijaan, valkoisen armeijan entisiin sotilaihin, uskontoon, isänmaahan? Vain sosialidemokraattinen selkärangattomuus, ettemme sanoisi myötämielisyys on sallinut kommunismille sen suuren leviämisen ja pelottavan voiman. Ja alusta alkaen asettuivat he, ensi hämmästyksestä toinnuttuaan, mitä jyrkimmin vastustamaan jo Lapuan ensimmäisenkin kokouksen puhtaasti kommunisminvastaisia, täysin laillisia ponsia, julistaen ne fascismiksi ja kansanvallan uhmaamiseksi. Taistelulinja ei siis ole siirtynyt vaan ainoastaan selvinnyt. Kuilun sulkeminen on mahdollinen vain porvariston täydellisellä antautumisella punaisten armoille — ja siihen ei Suomen isänmaallinen kansa Jumalan kiitos milloinkaan suostu!

Kuluneen vuoden tilinpäätös muodostuu kommunisminvastai-

selle taistelullemme mitä suurimmassa määrin myönteiseksi. Emme tahdo kieltää, että virheitäkin on tehty, mutta ne pysyvät inhimillisen toiminnan yleisten virhemahdollisuuksien ja puutteellisuuksien rajoissa. Pääasia on, että kansamme silmät ovat auenneet meitä uhkaavalle tuholle. Yllättävällä tarmolla sekä yksimielisyydellä on se noussut vihollista vastaan. Antamatta porvarillisten hoipertelijain, itsekkään puoluepelin tai punaisen ulvonnan itseään hetkeksikään pettää on se empimättä ja lujin talonpoikaisin kourin käynyt käsiksi välttämättömään tehtävään ja repinyt ruumiistaan muille kansoille esimerkillisellä tavalla kommunistisen syöpämyhkyrän, jonka rauhaan jättäminen olisi merkinnyt varmaa kuolemaa. Kaikki muu, mitä sen ohella tapahtunut on, on leikkauspoltteita, jotka aikanaan häviävät, jättäen jäljelle terveen sielun terveeseen ruumiiseen.

Uusi maailmansota?

Sotilasasiantuntijat ennustavat uuden maailmansodan pian puhkeavan.

Kahdessa vuodessa

aikoo neuvostohallitus toteuttaa 5-vuotissuunnitelmansa, jota yleisesti pidetään sodan tai rauhan avaimena. Valtavia teollisuusrakennuksia, joista osa jo seisoo valmiina, alueen, joka peittää kuudenneksen maapallosta, täydellinen sähköistäminen, patouksia, joilla kuningaskunnan laajuiset erämaat muutetaan viljamereksi, rautateitä, jotka siirtävät Siperian Eurooppaan — historian rohkein ja jättiläismäisin työ — vai hullujen aivojen mielihaave? Yli maailman vyöryvä halpojen tuotteiden tuhotulva, joka murskaa alleen lännen kapitalistisen järjestelmän — vai hirvittävä romahdus, jonka kurimukseen tuhoutuu 100 miljoonainen kansa?

Neuvostovenäjän valtiaat pelaavat vuosisadan suurinta uhkapeliä, jonka panoksina ovat nykyhetken kaikki yhteiskunnalliset probleemit. Venäjän kansan nälkävyötä kiristetään viimeiseen reikään ohjelman täyttämiseen tarvittavien satojen miljaardien markkojen vapauttamiseksi. Naapurissamme käydään suljettujen muurien takana sisällissotaa elämästä ja kuolemasta.

Mikä on näky, kun muurit kerran puretaan? Onnistuuko neuvostovaltiaiden suunnitelma?

Monet Euroopan parhaat asiantuntijat uskovat siihen!

Mitä siitä Suomessa tiedetään? VALKOISEN VARTION TAMMIKUUN NUMEROSSA alkaa kirjoitussarja tästä suunnitelmasta. Se johdattaa lukijamme Venäjän sosialistisen uudestirakennuksen suurimmille työmaille ja näyttää mitä siellä on syntymässä.

Tilanne SKP:ssa.

Sosialidemokraattimme ja joukko keskustalehtiäkin ovat yrittäneet vähentää Lapuanliikkeen merkitystä väitteellä, että sen saavutukset ovat vain näennäisiä: julkinen kommunistinen toiminta on tosin lyöty alas, mutta sen sijaan jatkuisi työ salaisilla linjoilla entiseen tapaansa. Vasemmistolehdet ovat olleet näkevinään tässä jopa entistäkin suuremman vaaran. On tämän johdosta mielenkiintoista kuulla, mitä kommunistit itse nykyisestä tilanteesta puolueessa arvelevat. Heidän äänensä tulee kuuluville "Folkets Dagblad Politiken'issa", jolla on kirjeenvaihtajansa "maltillisten" eli hoipertelijain keskuudessa Helsingissä.

Marrask. 20 p:nä tiedoittaa lehti Suomesta seuraavaa:

"Marrask. 17 p:nä alkoi Turun hovioikeus käsitellä juttua yhtätoista kommunistia vastaan Lahden kaupungista. Heidän joukossaan oli kolme, jotka itse ilmoittivat olleensa kommunistisen puolueen johtavia jäseniä. Nämä olivat R. V. Niemi, joka v:sta 1925 alkaen oli ollut puolueen paikallisen hallinnon puheenjohtaja, Jussi Tuominen, puolueen piirikomitean organisaattori, ja J. A. Dyster, saman komitean jäsen. Kaikki kolme selittivät olleensa kommunistisen puoluetyön johtajia Lahdessa, mutta että he nyt olivat tulleet huomaamaan, että oli väärin kuulua kommunistiseen puolueeseen, pyytäen anteeksiantoa. Mutta he antoivat samalla tietoja kaikista vastaajista. Jo poliisikuulustelussa olivat he kertoneet kylliksi saadakseen kaikki muut pidätetyiksi, heidän itsensä kulkiessa vapaana. Heidän petoksensa uhriksi joutuivat seuraavat henkilöt: Anni Kuorttinen, erään osuuskaupan johtaja, Eino Kock, joka oli eroitettu metallityöläisten liitosta "väärinkäytöksistä ammattijärjestössä" ja johtavana "kommunistina", Kalle Armas Lind, kommunistisen nuorisoliikkeen johtaja, Artturi Ranta, muuan johtavista edustajista metsätyöläisten kongressissa toukokuussa, jossa äärimmäisyysmiehet puhdistivat johtokunnan opportunisteista ja sosialifascisteista, edelleen Väinö Sievänen, työn johtaja nuorison keskuudessa, Yrjö Boman, A. A. Nurminen ja Lempi Hjort, jotka kaikki kuuluivat huitojiin. Oikeudenkäynnin kestäessä todistivat nämä kolme provokaattoria kaikkia vastaajia, entisiä tovereitaan vastaan. Jopa Artturi Rantakin, "äärimmäisyyskommunisti" esiintyi todistajana Yrjö Bomania vastaan. On kuvaavaa, että kaikki nämä tiedonantajat ovat ennen aina jyrkästi taistelleet niitä vastaan, jotka ovat nousseet vastustamaan Kominternjohtoa ja sen turmiollista taktiikkaa. Mutta nyt he selittävät, etteivät he enää ole kommunisteja."

Kommunistien tilille vetäminen näyttää saaneen aikaan huomattavaa hajaannusta heidän leirissään. F.D.P. on tämän johdosta sangen hermostunut, kysellen milloin petturuus ja provokatsioni Ruotsissakin nostaa päätään. Mutta vielä kauniimpia sisäkuvia kommunistileiristä antaa se marrask. 25 p:nä, kertoen nimikkeillä: Enemmän provokaattoreita nyt paljastettu. Ääretöntä mädännäisyyttä ja kor-

ruptiota suomalaisen (huitoja-)lahkon keskuudessa. Poliisi-ilmiantoja niin sisäänpäin kuin ulkopuolisiakin vastaan", seuraavaa:

"On hyvin tunnettua, että Suomessa vallitsee melkein kaoottinen tilanne. Lapuan terrori on levittänyt paljon pelkoa ja kauhua työväenluokan keskuuteen, ja sen johdosta keinottelevat nyt huonoimmat ainekset tilanteella. Olemme kirjoittaneet sangen paljon Lapuasta. Nyt on aika näyttää taulun toinenkin puoli. Tarkoitamme rikollista korruptiota Kominternpuolueen johtajien keskuudessa Suomessa. Vaikka me monta kertaa olemme paljastaneet provokaattoreita, jotka työskentelevät organisaattoreina Kominternpuolueessa, on meidän vielä kerran kosketeltava tätä kysymystä. Tällä kertaa olemme tilaisuudessa julkaisemaan ensikäden tiedoituksia, jotka olemme saaneet ehdottoman luotettavalta henkilöltä, joka on oleskellut muutamia viikkoja Suomessa ja jolla on läheisimmät suhteet suomalaisen työväenliikkeen vasemmistosiiven huomattavimpiin edustajiin. Hän on tavannut useita johtavia huitojia Suomessa, tuntien senvuoksi mitä perusteellisimmin aseman tässä maassa työväen näkökannalta. Tämä henkilö ilmoitti meille seuraavaa:

— Ennenkuin matkustin Suomeen olin ruotsalaisessa lehdistössä lukenut monta kirjoitusta sikäläisestä tilanteesta. Tunsin riittävästi fascismin ja sen terroriteot. Huomasin että kaikki tämä oli totta. Mutta hämmästyin todellakin nähdessäni, että työväenliike ja erikoisesti kommunistinen puolue olivat tyyssijana suurelle korruptiolle. Kaikki mitä oli kirjoitettu tusinoista provokaattoreita, jotka usein olivat olleet Komintern-puolueen järjestäjiä, oli aivan totta. Jopa viimeisessäkin Turun hovioikeuden poliittisessa jutussa esiintyi viisi kommunistisen puolueen organisaattoria provokaattorina. Mutta ei siinä kyllin. Kun päätös tässä jutussa noin viittäkymmentä syytettyä vastaan jo on annettu, voidaan rauhassa sanoa, ettei kaikkia provokaattoreita vielä ole paljastettu. Muuan poliisivainon tärkeimpiä kätyreitä on ollut eräs Verner Paulin. Hän on ollut sihteerinä Helsingin työläisten vaalikomiteassa, jota oikeuden edessä syytettiin Suomen "laillisten" kommunististen järjestöjen keskusjärjestöksi. Paulin on monta vuotta ollut keskeisenä henkilönä huitojasuunnassa Suomessa ja käyttänyt "punaisten rintamamiesten" univormua. Hän on mitä raivokkaimmin vastustanut kaikkia niitä, jotka eivät ole taipuneet Kominternin agenttien alle. Mutta nyt ovat huitojat itse paljastaneet, että hän on provokaattori ja että hän on ohranalle luovuttanut vaalikomitean arkiston, — tärkeimmän aineiston noita 56 syytettyä vastaan Turun hovioikeudessa. Hänen epäillään myös kavaltaneen 20,000 markkaa sanotun komitean rahastoista ja väärentäneen erään 5,000 markan shekin ystävänsä Asser Salon nimiin. Huitojat ovat itse kertoneet, että Paulin on lähtenyt Neuvostovenäjälle — ehkä vakoillakseen siellä — mutta että hänet ajettiin takaisin rajan yli Suomeen. Hänen oletetaan nyt oleskelevan Helsingissä.

Huitojat ovat samoin sanoneet, että Arvo Raita, joka moneen vuoteen ei ole tehnyt mitään työtä, on myöskin provokaattori. Hän toimi alkuaan työttömien keskuudessa. Työttömäin komitean virkailijana vastaanotti hän Helsingin kaupungilta noin 1,500 markkaa kuukaudessa. Hänen toimistostaan on tavattu trokaripirtua ja joukottain illegaalista kommunistista kirjallisuutta. Jokin aika sitten meni Raita ohranamiesten kanssa Kansantalolle, jossa työttömien toimisto sijaitsee. Ellei hän olisi ollut provokaattori, olisi hänet varmasti pidätetty, sillä hänhän johti toimistoa, josta laiton kirjallisuus tavattiin. Nyt mat-

kustelee samainen Raita ympäri maata — tuntemattomissa asioissa. Kaikesta tästä huolimatta oli sama Raita edelleenkin huitojien ehdokkaana Elannon osuuskaupassa. Myöhemmin he ovat paljastaneet hänet.

Hurjia huhuja liikkuu huitojien keskuudessa yhteyksistä ohranan ja Johannes Forsmanin välillä. Tämä Forsman on useita vuosia ollut huitojien lehden vastaavana toimittajana — ensin Oulussa ja tämän vuoden alusta Helsingissä, Tiedonantajassa. Keväällä valitsivat huitojat hänet sihteeriksi Rakennustyöläisten liittoon puolustamaan "linjan" etuja. Huitojat perustavat epäluulonsa Forsmania kohtaan siihen tosiasiaan, että hän kulkee vapaana samaan aikaan kun toiset huitojasuunnan lehtien julkaisijat ovat pidätetyt (osa heistä on tuomittu jopa viidenkin vuoden kuritushuonerangaistukseen). Samanlaisia juttuja kiertelee eräästä toisesta henkilöstä, joka on ollut huitojien taloudenhoitajana ja jonka nimissä satojatuhansia markkoja on talletettu pankkeihin. — Rahoja, jotka todellisuudessa kuuluvat vasemman siiven järjestyneille työläisille, jotka m.m. ovat rahoittaneet huitojalehden "Tiedonantajan", vaikkei heillä ole koskaan ollut mitään määräysvaltaa sen yli. Tämä mies kyyditettiin kesällä, mutta nyt sanotaan että koko juttu on järjestetty naamioinniksi, sillä hän palasi ohranamiesten saatossa Venäjän rajalta. Hänet on pidätetty monta kertaa, mutta aina vain lyhyeksi ajaksi ja aina vapautettu jälkeenpäin. Nyt hän huhkii vallatakseen kaikki työläisten taloudelliset liikkeet ja luovuttaakseen niiden omaisuuden keinottelijoiden käsiin. Nykyhetkellä on kaikenlaisia provokaattoreita täydessä toiminnassa.

Huitojat Suomessa terrorisoivat nyt kaikkia, jotka ovat heidän vehkeilyjään vastaan. Missä he eivät voi myydä kaikkea omaisuutta, joka kuuluu järjestyneitten työläisten vasemmalle siivelle (kommunisteille — toimituksen huom.), siellä ovat huitojat uhanneet liikkeen johtajaa kuolemalla, ellei hän allekirjoita shekkejä sellaisille summille, että huitojat voivat ajaa liikkeen vararikkoon. Mutta kaikkein pahinta on, että huitojat nyt lähettävät uhkauskirjeitä useille johtaville "opportunisteille" (hoipertelijoille — toim. huom.) kehoittaen heitä liittymään huitojaryhmään, koska he muutoin järjestävät sellaisia salaliittoja, että jokainen huitojain vastustaja joutuu "kommunistipuolueen agenttina" ohranan käsiin.

Huitojat tuntevat menettävänsä kaiken jalansijan työväenliikkeessä ja sen vuoksi he ovat niin raivoissaan. Kun kukaan niin sanotuista opportunisteista ei tahdo taipua heidän uhkauksiinsa on odotettavissa, että muutamat heistä jonakin kauniina päivänä joutuvat pidätetyiksi, huitojakeinottelijoiden ilmiannosta. Huitojat ovat uhanneet, että he voivat kirjoittaa kommunistipuolueen asiakirjoja "opportunistien" nimiin, sijoittaa illegaalista aineistoa heidän asuntoihinsa ja muullakin tavalla saada heidät kiikkiin, elleivät he antaudu! He ovat kauan saarnanneet häikäilemätöntä taistelua opportunisteja ja sosialifascisteja vastaan. Lapuan fascismin vuoksi ovat he nyt niin vimmoissaan, etteivät enää voi hillitä itseään. Monet heistä ovat fascismin pelosta liittyneet ohranaan ja muuttuneet provokaattoreiksi omia tovereitansa kohtaan. Nyt he ovat ottaneet askelen lisää, terrorisoiden poliittisia vastustajiaan kuvatulla tavalla. Nämä amoraaliset ainekset pystyvät mihin tekoihin tahansa.

Tilanne Suomessa osoittaa sangen selvästi, mitä vaarallisia aineksia huitojat ovat. On vaikea tehdä eroa provokaattorin ja tavallisen huitojan välillä — monessa tapauksessa ovat he yksi ja sama persoona. Ja kun he kehittyvät niinkuin Suomessa, harjoittaen terroria poliittisia vastustajiaan vastaan, muuttuvat he vielä pahemmiksi. *Fascismi ei ole ehkä missään muussa maassa*

siihen määrään rappeuttanut työväenliikettä, tai oikeammin sanoen määrättyjä aineksia siinä, kuin Suomessa. Mutta Suomen Kominternpuolueen suhteen on se ollut helppoa, sillä tämän puolueen johtajat ovat valinneet orjamaisimmat yksilöt kätyreikseen. Nämä ovat puolueen alttiita välineitä niin kauan kuin mitään erikoista vaaraa ei heille ole olemassa — mutta niin pian kuin tilanne muuttuu, ovat he valmiit palvelemaan toisia herroja, kuten nyt työväenluokan vihollisia fascistisella rintamalla. Toisten maiden työläisten on vältettävä kaikkea yhteyttä sellaisten ainesten kanssa. Olosuhteet Suomessa ovat varoitukseksi tässäkin suhteessa."

Vaikeaksi käy sanoa, kuinka paljon tässä on asiaa ja kuinka paljon äärimmäisyyssuunnan tarkoituksellista mustaamista. Etsivä keskuspoliisi sen kyllä tietää, mutta parasta lienee, että se vaikenee. Muutamia seikkoja voimme tästä kaikesta kuitenkin iloksemme todeta. Näemme, että kansanliike on siveellisesti rappeuttanut kommunistipuolueen ja nostattanut siinä toverin toveria vastaan. Muutamista on tullut ilmiantajia, toisista jopa provokaattoreita ja jotkut ovat ryhtyneet keinottelemaan järjestöjen takavarikkouhan alaisella omaisuudella. Muutamat ovat paenneet Venäjälle, palatakseen sieltä epäiltyinä. Ja loput kulkevat ainaisessa E.K:n pelossa, nähden sen kätyrin parhaimmassa ystävässäänkin. Sellainen puolue ei enää ole toimintakykyinen. Sen voima on lyöty maahan.

Kommunismia on nimitetty uskonnoksi. Sen tunnustajat ovatkin kiihkomielisempiä kuin yksikään lahkolainen. Mutta sittenkin on valtava ero uskonnon ja kommunismin välillä. Edellinen ammentaa itselleen voimaa hengen maailmasta, jota ei voida murskata. Sorronkin alla se vain lujittuu ja kirkastuu. Mutta jos maaperä alkaa huojua marxilaisen elämänkatsomuksen alla, menettää se viimeisenkin tukensa, sillä "materialistinen historiankäsitys" ei silloin enää auta. Edellinen luo marttyyreja, jälkimmäinen luopioita uskonvainon aikana.

Kukaan ei voine kieltää, että F.D.P:n kuvaama sekasorto SKP:ssa on tulos kansanliikkeen käyttämistä *voimakeinoista.* Niitähän tuo arvon lehti itsekin valittaa. Mutta sotatieteen ensimmäinen sääntö on, että kun vihollinen on lyöty, on sitä ajettava takaa hevosen ja miehen viimeiseen hengenvetoon saakka. Sille ei saa antaa aikaa kokoontumiseen ja järjestäytymiseen. Muutoin on pian uusi taistelu välttämätön. Mutta järjestäytymisyrityksiä me näemme jo taas siellä ja täällä: uudessa ammattijärjestössä, työmailla ja työttömien keskuudessa. Jo rohjetaan esiintyä pääkaupungin valtuustossa ja pitää torikokouksiakin. Suojeluskuntalaista ja kommunistisen lakon murtajaa uskalletaan ahdistaa.

Koko kansan valppautta kaivataan edelleenkin!

Kommunistiset työväentalot.

Uudella nimellä entiseen työhön?

Melkoista huomiota on viime aikoina kiinnitetty kommunististen yhdistysten omaisuuden ja erikoisesti suljettujen kommunististen työväentalojen tulevaan kohtaloon. Lapuan viimeisessä edustajakokouksessa tuli tämän tärkeän kysymyksen alustaja, tuomari *Pöytäniemi* siihen lopputulokseen, että vain uusi laki voisi tyydyttää yhteiskuntaturvan oikeutetut vaatimukset. Kommunististen yhtymien omaisuus olisi säädettävä valtiolle menetetyksi sillä edellytyksellä, että sitä on käytetty maan- ja valtiopetoksellisessa tarkoituksessa. Alustaja huomautti, että tämän omaisuuden luovuttaminen takaisin kommunisteille on kaiken ajattelun ulkopuolella, sillä se tietäisi jo saavutettujen tulosten vaarantamista. Saatuaan takaisin vanhat etappipaikkansa olisi kommunisteilla luonnollisesti heti entinen myyräntyönsä täydessä käynnissä. Tällainen omaisuus on nykyhetkellä ainakin eräissä tapauksissa — Työn Äänen kirjapaino! — valtion huostassa. Käytännölliset seikat puhuvat sen puolesta, että se olisi valtiovallan toimesta julkisella huutokaupalla myytävä ja kertyvät rahavarat kruunulle tilitettävä.

Myös sosialidemokraateille näkyy tämä kysymys olevan tärkeä. Menoarvion 7. pääluokan ollessa eduskunnassa esillä, selosti sos.dem. järjestösihteeri *Sallila* maamme työväentalojen historiaa, kertoen että niitä on rakennettu tuhatkunta sosialidemokraattisten järjestöjen toimesta. Noin 1923 seutuvilla valtasivat kommunistit näistä suunnilleen 150 taloa. Kuluneen kesän aikana on noin 30 taloa oston kautta siirtynyt takaisin sosialidemokraateille. ”Näitäkään taloja ei ole vielä tähän päivään mennessä saatu auki ja näyttää siltä, niinkuin hallitus nojaisi näissä sulkemistoimenpiteissä erääseen kummalliseen ajatukseen. Näyttää, niinkuin hallituksen kantaan vaikuttaisi n.s. kansanliikkeen vaatimukset tässä suhteessa.” Puhuja huomautti, että esim. Tervajoella työväentalo myöskin oli joutunut sosialidemokraattien hallintaan ja oli maaherra määrännyt talon avattavaksi. Sanomalehtitietojen mukaan saapui kuitenkin noin 200 Isonkyrön ja Vähäkyrön miestä, jotka naulasivat taasen salvan ovien päälle. Porvariehdet olivat asiaan huomauttaneet, ettei Tervajoella ”ole tähän saakka ollut yhtään sosialidemokraattia.” Ed. *Myllymäki* ihmetteli lisäksi, miksi suljettuja *kommunistisia kirjapainoja*, esim. *Vaasassa* ja Kuopiossa sekä m.m. Helsingin työväentaloa, jotka ovat siirtyneet sosialidemokraattien hallintaan, pidetään edelleen suljettuina. — Ja sitten olisi hänen ja hänen ryhmänsä mielestä Etsivä keskuspoliisi lakkautettava eikä saisi tutkia, onko etsivä Hilli punainen vai valkoinen — —

Sisäministeri *Kuokkanen* huomautti tähän, että sisäministeriössä

on parhaillaan tutkittavana, onko kommunistikirjapainojen ja m.m. H:gin työväentalon omistusoikeus siirtynyt sosialidemokraateille ja *onko edellytyksiä, ettei niitä enää voida väärinkäyttää.* Hän ilmoitti jo nyt olevan tiedossa, *että kommunistit parhaillaan soluttavat sosialidemokraattisia järjestöjä.*

Merkitsemme tyydytyksellä, että sisäministerille hänen vastauksestaan päättäen on täysin selvillä, että tutkimus on ulotettava paljon laajemmalle kuin vain omistusoikeudellisia suhteita käsittäväksi. Muussa tapauksessa voisi kommunistisen toiminnan tukahduttaminen tässäkin muodostua yhtä muodolliseksi toimenpiteeksi kuin ammattijärjestön lakkauttaminen ja VVH:n kiihoituksen lopettaminen — vain esimerkkejä mainitaksemme — uhkaavat jäädä. Monesta seikasta voimme nimittäin päätellä, että maassamme parhaillaan on käynnissä ainutlaatuinen ilveily kommunistisen omaisuuden *kommunistisen käytön* turvaamiseksi sosialidemokraattien nimissä.

Toisessa kohtaa lehteämme saamme tosin ruotsalaisen todistuksen siitä, että kommunistien napamiehet nykyhetkellä usein keinottelevat järjestöjen omaisuudella, myyden sitä enimmin tarjoavalle. Sellaistakin saattaa tapahtua, mutta tietääksemme ei esim. Helsingin työväentaloa ole milloinkaan myyty ja ostettu, vaan *äänestivät kommunistit täydessä sovussa sosialidemokraattien kanssa jälkimmäisten enemmistön yhdistyksen johtokuntaan,* saaden siinä itse huomattavan vähemmistön. Jos tämä kurkihirttään myöten velkaantunut työväentalo sen lisäksi on ostettu, olisi mielenkiintoista tietää, millaisin ehdoin ja takauksin se on tapahtunut.

Tietoomme on m.m. tullut muuan sangen omituinen työväentalon osto Karjalassa. Koljolaan on äskettäin perustettu ”Koljolan sos. demokraattinen työväenyhdistys”, joka vielä on rekisteröimätön. Kun paikkakunnan kommunistinen työväentalo t.k. 18 p:nä myytiin pakkohuutokaupalla Helsingin Työväen Säästöpankin 47,000 markan saatavasta, huusi talon sanotun yhdistyksen edustaja 80,000 markasta. Kun yhdistys ei ole rekisteröity, ei se lain mukaan vastaa kaupasta. Mutta myöskin ostajahenkilöltä on omaisuus äskettäin myyty pakkohuutokaupalla, mistä saatu summa ei hänen velkojaan peittänyt. Näin ollen ei hänkään pysty ostosummasta vastaamaan. Myyntikulut suoritti pankki hänen varattomuutensa takia. Kruununvoudin kysymykseen, suostuuko pankki, kun uusi yhdistys ei ole rekisteröity, siirtämään myös velan ostajahenkilön nimiin, tämä ilmoitti siihen suostuvansa. Kauppa oli siis vain muodollinen ja kun ostajalla ei ollut vakavaraisia takaajiakaan, joutui pankki saatavineen aivan turvattomaan asemaan. Jos uusi yhdistys todella olisi sosialidemokraattinen, voitaisiin tätä menettelyä moittia vain pankin tallettajien kannalta, mutta paikkakunnalta saadun ilmoituksen mukaan ovat sen jäsenet uutta johtokuntaa lukuunottamatta *kommunisteja.*

Montako tällaista kauppaa lieneekään viime aikoina tehty? Jos Tervajoella on menetelty samoin, ei pidä ihmetellä Ison- ja Vähänkyrön miesten liikehtimistä. Mutta vielä kummempiakin on kuultu ja luettu kommunistien ja sosialidemokraattien uusimuotisesta veljeilystä. Kesällä kertoi ”Suomen Sosialidemokraatti”, että erään paikkakunnan kommunistinen ”taloudellinen työväenyhdistys” on *lahjoittanut* talonsa saman paikkakunnan sos.demokraattiselle työväenyhdistykselle. ”Lahjoituksen vastaanottotilaisuudessa kasvoi yhdistyksen jäsenmäärä huomattavasti.” — Johtopäätökset jätämme lukijalle.

Jo logiikan alkeidenkin mukaan on jotakin vinossa kommunistien myydessä tai jopa lahjoittaessa omaisuuttaan ”pahimmille vihollisilleen”. Työväenluokan asian, luokkataistelun pettäneen nosken eli sosialifascistin kanssa ei Moskovan opin mukaan saa olla missään tekemisissä, ellei se tapahdu pettämistarkoituksessa. Kysymys työväentalojen omistuksesta ei ole yksinomaan taloudellinen, vaan niiden kanssa siirtyy paikkakunnan järjestöllinen ja poliittinen elämäkin talon uuden omistajan johdettavaksi. Olisi liian yksinkertaista olettaa, kuten sosialidemokraatit meille nyt tahtovat uskotella, että kommunistit ilman *vastapalvelusta* luovuttaisivat senkin päävastustajalleen. Joko he silloin eivät enää ole kommunisteja, tai on tässä käyty kauppaa muistakin arvoista kuin työväentaloista.

Järjestöissä, joissa jäsenenemmistö on kommunistinen, voivat he asemaansa vaarantamatta huoletta luovuttaa johtokunnan toimet sosialidemokraateille. Kun isänmaallinen kansa sitten joskus kääntää huomionsa toisiin asioihin — ja kerran he toivovat senkin tapahtuvan — on takaisinvaltaus kivutta suoritettavissa. Jos todellinen kauppa on tehty, on kommunisteilla siitä taas se etu, että he täksi ”ylimenokaudeksi” saavat maanalaisen toimintansa rahoitettua n.s. vastustajan ollessa taloudellisesti sidottu. Siellä, missä johtokunnat yhteisestä päätöksestä ovat sekalaisia, kuten Helsingin työväentalolla, täytyy näiden vaalien taas perustua keskinäisiin, kummankin vapaan toiminnan turvaaviin sopimuksiin.

Valtiovallalle tulee erinomaisen vaikeaksi tutkia kaikkia näitä kysymykseen työväentalojen avaamisesta suuresti vaikuttavia seikkoja, elleivät paikkakuntalaiset itse sitä huomioillaan ja selvityksillään tarmokkaasti avusta. Jokaisessa kylässä, missä tällainen näennäinen kauppa on tapahtunut, olisi siihen liittyvät olosuhteet otettava tutkimuksen esineeksi ja talon kohtalo ratkaistava vasta sen perusteella. Muussa tapauksessa olemme pian taas siinä pisteessä, josta tuomari Pöytäniemi alustuksessaan ilmeisesti täydellä syyllä varoitti: saatuaan takaisin vanhat etappipaikkansa on kommunisteilla entinen myyräntyönsä täydessä käynnissä. Mutta se ei ole ollut kansanliikkeen tarkoitus!

Jatkaako kommunistinen VVH. toimintaansa?

Muutama vuosi takaperin perustettiin Berliniin ”Kansainvälisen punaisen avun” järjestö, jonka johtajaksi tuli eräs Kominternin huomattavimmista saksalaisista toimihenkilöistä, Willy Müntzenberg. Sen johtokuntaan nimitettiin joukko kulttuurihenkilöitä eri maista. Näistä oli suuri osa porvarillisia, puhtaan inhimillisyysaatteen läpitunkemia tiedemiehiä ja kirjailijoita. Järjestön virallisena tarkoituksena oli avustaa hätään tai poliittisen sorron alaiseksi joutuneita työläisiä ja heidän perheitään. Pian alkoi kuitenkin herättää huomiota, että sillä oli käytettävänään suorastaan rajattomat rahasummat, joista vain murto-osa meni tällaisiin avustuksiin, jotavastoin miljoonia kiinnitettiin järjestö- ja kustannustoimintaan. Järjestö hankki itselleen suuria kirjapainoja ja perusti kustannusyhtiöitä, joiden toimesta eri kielillä alkoi ilmestyä mitä räikeintä kommunistista kiihoituskirjallisuutta. Se paljastettiin Kominternin alaosastoksi, jonka päämääränä oli hyväntekeväisyyden peitteen alla herättää kaikissa maissa tyytymättömyyttä nykyiseen yhteiskuntajärjestykseen ja siten omalta osaltaan valmistaa maailmanvallankumousta.

Mainittavan menestyksen saavutti KPA. tunnetussa Saccon ja Vanzettin jutussa, jota se käytti hyväkseen ei ainoastaan kiihoitukseen Yhdysvaltoja vastaan kaikkialla maailmassa Peräpohjolan tukkimetsiä myöten — saaden siellä aikaan silavalakon — vaan myös työläisjoukkojen kokoamiseksi jättiläiskokouksiin, joiden ohjelma ja ponnet olivat kommunistisia. Tämän jälkeen ei Komintern enää ole peitellyt järjestön luonnetta, vaan myöntää avoimesti, että se miljoonine jäsenineen on vallankumouksellisen kiihoituksen tärkeimpiä järjestöjä. Sen merkitys on arvioitu jopa kommunistipuolueitakin suuremmaksi.

Oli vain luonnollista, että tällainen järjestö meidänkin maassamme käytti hyväkseen menneiden vuosien kiihoitusvapautta. Eri paikkakunnille alettiin muodostaa ”Valtiollisten vankien huoltoyhdistyksiä”, VVH., jotka Helsinkiin saivat keskusjohtonsa. Niidenkin ohjelma käsitti virallisesti vain taloudellisen avun antamisen ”vankiloissa viruville luokkatovereille” ja heidän perheilleen. Varojen keräämiseksi se järjesti iltamia, rahan keräystä ja naisten ompeluseuroja. Tämän toiminnan alle kätkeytyi kuitenkin paljon laajempi poliittinen ohjelma.

Vuonna 1929 antoi VVH. paljon työtä viranomaisille. Sen julkaisema kalenteri: ”Punaisten puolesta — valkoisia vastaan” osoittautui

ensiluokkaiseksi kiihoituskirjaksi, jossa punakapinaa ja maailmanvallankumousta ihannoiden työläisiä innoitettiin uuteen kapinaan. Se takavarikoitiin ja sen toimittaja sai kyydin Tammisaareen. Ompeluseurat paljastuivat kommunistisiksi soluiksi, joiden tarkoituksena oli järjestää yllytys ja uskonnon pilkka lasten keskuudessa. Kootuilla varoilla perustettiin punaorpo-koteja, joista Mäntsälässä sijaitseva kuluneena syksynä on antanut puheenaihetta. Sen omistajana oli muodollisesti "Työläisten Siirtolayhdistys r.y.", joka nyttemmin on lakkautettu. Vaikka sen juttu jo on tullut lehdissä selostetuksi, kannattaa sitä vielä kerrata todistuksena oloista, jotka meillä ennen kansanliikettä olivat sallittuja:

Kun kaksi etsivää, kouluneuvos Tunkelo ja eräs hänen apulaisensa saapuivat Mäntsälän pitäjän Sälinkään kylään, jossa orpokoti sijaitsee, tutkimuksia toimittamaan, esiintyivät kaikki henkilökuntaan kuuluvat siten, ettei mitään tutkimuksia voitu toimittaa, jonka johdosta heidät lähempää kuulustelua varten päätettiin viedä Helsinkiin. Tällöin mainitut naiset huusivat orpokodin pihalla oleville lapsille "nyt ohrana vie meidät". Silloin lapset, joita oli ollut kaikkiaan 28 kuuden ja viidentoista ikävuoden välillä olevaa tyttöä ja poikaa, olivat panneet toimeen aito vallankumouksellisen mielenosoituksen. Kaikki lapset, sekä pojat että tytöt isoimmasta pienimpään olivat juosseet ympäri rakennusta laulaen vallankumouksellisia lauluja sekä huutaen: "eläköön vallankumous", "eläköön kommunismi", "eläköön Neuvostovenäjä", "alas lahtarit", "alas porvarillinen järjestelmä", "alas lahtari Mannerheim ja hänen kannattajansa", "kosto elää", "kyllä kostamme kun kasvamme isoiksi" ja "saatanan Mannerheimin kätyrit" y.m. Kouluneuvos Tunkelolle lapset olivat erikoisesti huutaneet m.m.: "jos sinä saatanan lahtari vaan jäät tänne niin selkääs saat", "jos vaan tuot tänne lottias, niin me ajamme ne täältä helvettiin" ja "kosto elää". Kaikki tämä oli tapahtunut ilman että kodin henkilökunta olisi yrittänytkään lapsia kieltää tai estää. Päinvastoin oli, kun jotkut tytöistä olivat alkaneet itkeä, Tyyne Helena Häkkinen sanonut lapsille: "älkää itkekö, teidän pitää kirota". Lisäksi naiset olivat kehoittaneet lapsia huutamaan eläköötä Neuvostovenäjälle. — Kaikesta edelläolevasta huolimatta yhdistyksen puheenjohtaja Artturi Virta väitti oikeudessa, että orpokodin tarkoituksena oli vain ollut aikaansaada lapsille virkistystä sekä tilaisuutta voimisteluun, urheiluun, uintiin ja leikkeihin. Hän "ei ollut tietoinen", että siinä olisi harjoitettu minkäänlaista poliittista tai muuta propagandaa.

Huhtikuussa v. 1929 oli Helsingin VVH. kutsunut koolle näiden "huoltojärjestöjen" yhteisen neuvottelukokouksen. Siinä oli edustettuna 30 eri järjestöä ja keskusteluissa todettiin, että "porvariston

viime vuonna huoltojärjestöjäkin vastaan kohdistettu hyökkäys" ei ollut kyennyt toimintaa lamauttamaan. Järjestöjen luku ja jäsenmäärä oli kasvanut ja työ muodostunut "entistä tarkoituksenmukaisemmaksi". Kustannustoimintaa päätettiin laajentaa ja perustaa kolme uutta punaorposiirtolaa. Amnestiavaatimuksen puolesta päätettiin taistella uudella innolla, päämääränä saada kaikki "toverit" vankiloista vapautetuiksi. — Kuten muistetaan, yritettiinkin sitten Tammisaaren syömälakon yhteydessä aikaansaada suurlakkoa Ammattijärjestön suosiollisella avustuksella.

VVH:n erikoisalana on kuitenkin ollut oikeusavustuksen järjestäminen syytteeseen pannuille kommunisteille. Kaksi vuotta sitten herätti maassamme suurta hämmästystä ruotsinmaalainen julkilausuma, jossa parikymmentä kirjailijaa, tiedemiestä ja jopa huomattavassa asemassa olevaa pappiakin pani vastalauseensa Turun hovioikeuden tuomiota vastaan n.s. suuressa kommunistijutussa. Myöhemmin kävi selville, että tämän toimenpiteen takana seisoi VVH., joka vastaavan ruotsalaisen järjestön kautta ja sosialidemokraattien avustuksella oli saanut nämä suurimmaksi osaksi vapaamielisen porvarillisen maailmankatsomuksen omaavat henkilöt vakuutetuiksi Suomessa muka harjoitetusta viattomain työläisten oikeudellisesta sorrosta. Samoin on asianajaja Brantingin esiintyminen meikäläisten kommunistien puolustajana järjestetty kovalla rahalla VVH:n toimesta. Huvittavana proletaarisena ilmiönä mainittakoon, että Turun hovioikeudessa kommunistien puolesta esiintyneiden asianajajain laskut VVH:lle ovat huimaavien summiensa takia herättäneet melkoista närkästystä.

VVH:n tarina on nyt, kiitos kansanliikkeen, virallisesti lopussa. Etsivän keskuspoliisin antaman selvityksen ja esityksen perusteella on sisäasiainministeriö syyskuussa antamassaan päätöksessä katsonut yhdistyksen "toimineen vastoin lakia, harjoittamalla maan laillisen hallitusmuodon ja yhteiskuntajärjestyksen väkivaltaista kumoamista tarkoittavien vallankumouksellisten aatteiden levittämistä, noudattaen tuossa toiminnassaan vallankumouksen aikaansaamiseksi Suomessa Venäjällä perustetun ja toimivan suomalaiseksi kommunistiseksi puolueeksi itseään kutsuvan järjestön ohjeita." Tämän nojalla on ministeriö kieltänyt yhdistyksen toiminnan jatkamisen toistaiseksi. Sen asia on lakkautuspäätöstä varten raastuvanoikeuden tutkittavana.

Pahasti kuitenkin erehdytään, jos nyt uskotaan tämän kiihoituspesän todellakin lopettaneen toimintansa. Lokakuussa, siis kuukausi toiminnan keskeyttämisen jälkeen uudistui Brantingin vierailu maassamme, eikä kukaan uskone hänen sitä tehneen vain jalosta asianharrastuksesta omalla kustannuksellaan. Silloin hänellä toki olisi verrat-

tomasti laajempi ja häntä aatteellisesti paljon läheisempi työkenttä Neuvostovenäjällä, jossa tuhannet *sosialidemokraatit* sananmukaisesti viruvat vankilaluolissa, toisia tuhansia ruoskittaessa kuolemaan neuvostoliiton metsätyömailla. Mutta heidän avustamisekseen ei järjestetäkään rahankeräyksiä suuressa mittakaavassa — kuten Ruotsissa suomalaisten kommunistien hyväksi *kielletyn VVH:n välityksellä parhaillaan tapahtuu.*

Lokakuun 14 p:nä ovat Ruotsin kommunistiset järjestöt, joihin m.m. on liittynyt "Puolustuslaitoksen siviilihenkilökunnan yhdistys", antaneet "Folkets Dagblad Politiken'issa" neljällä palstalla julkaistun tiedonannon ja kehoituksen, joka verisen kuvauksen jälkeen Suomessa vallitsevasta tilanteesta sisältää seuraavaa:

"Poliittisten vankien omaiset Suomessa ovat tässä tilanteessa muodostaneet puolustuskomitean, jonka tehtävänä on antaa apua pidätetyille, niiden perheille ja niin pitkälle kuin mahdollista kaikille fascismin uhreille yleensä. Tämä komitea vetoaa avun saamiseksi myös Ruotsinkin työläisiin. — Allemerkityt järjestöt ovat tämän suomalaisen puolustuskomitean esityksestä käsitelleet asiaa ja päättäneet järjestää Ruotsin työväenluokan avun suomalaisille luokkaveljillemme. Tätä tarkoitusta varten on muodostettu komitea — Suomen komitea. Se vetoaa täten kaikkiin työläisiin ja heidän järjestöihinsä. — Suomen komitea antaa kaikkien työväenlehtien harkittavaksi osallistumisen luokkalinjaan perustuvan mielenilmaisun luomiseen nousevaa fascistista liikettä vastaan suomalaisten luokkaveljiemme tueksi. Saattakaa julkisuuteen kaikki tiedot Lapuan fascismin hurjasta metelöimisestä. Suomen komitea kehoittaa kaikkia työväenjärjestöjä järjestämään vastalausekokouksia fascismin käsittelemiseksi. Sellaisten kokousten ponsille on annettava suurin mahdollinen julkisuus. Ne ovat sitäpaitsi osoitettavat Suomen lähetystölle, Rantatie 5 B, Tukholma.

Mutta suomalaisten tovereittemme asema on huolestuttava taloudellisessakin suhteessa. Poliittiset vangit näkevät nälkää ohranan tutkintovankiloissa. Heidän puolustuksensa maksaa rahaa. Heidän perheensä kärsivät puutetta. Suomen komitea vetoaa siksi Ruotsin koko työläisluokkaan tuen ja avun antamiseksi suomalaisille luokkaveljillemme. Komitea ehdottaa täydessä sopusoinnussa Suomen poliittisten vankien puolustuskomitean pyynnön kanssa, että Ruotsin koko työläisluokka, muihin mielipide-eroavaisuuksiin katsomatta, päättäisi yhteisesti viedä läpi tämän toimenpiteen. — Rahat lähetetään turvatussa muodossa vainotuille työläisille — —"

Systeemi on jo täysin tuttu Sacco—Vanzettin jupakasta, Ruotsin "sivistyneistön" vastalauseesta y.m. kommunistisista esiintymisistä,

joissa ulkomaita kiihoitetaan sekaantumaan toisen valtakunnan sisäisiin asioihin. KPA:n ja sen Suomen alaosaston, VVH:n puumerkit ovat kyllin selviä. Ja kun keräyslistoja on lähetetty 5,000 yhdistykselle tulee rahaakin varmasti kertymään, joka sitten "turvatussa muodossa" voi hedelmöittää luokkataistelua Pohjanlahden tällä puolen Moskovan linjojen mukaan.

Mitä Ruotsissa tapahtuu ja toimitetaan, voi meille olla yhdentekevää. Mutta kun tämä puuha ei jätä epäilyksen varaa täkäläisen, toimintakiellon saaneen VVH:n työn jatkumisen suhteen, emme voi olla tekemättä niille viranomaisille, jota asia lähinnä koskee, seuraavaa välikysymystä:

1. tuntevatko viranomaiset tuon *Suomessa* toimivan puolustuskomitean ja seurataanko sen toimintaa?

2. aiotaanko sille sallia Ruotsissa koottujen varojen käyttö esim. orpokotien perustamiseen Mäntsälän mallin mukaan?

3. tullaanko VVH:stä tekemään loppu myös käytännössä, muodollisen lakkautuksen lisäksi?

Tulemme palaamaan asiaan!

Mäntsälän punaorpokoti ja mitä "Punainen Karjala" siitä tietää.

"Punainen Karjala" joulukuun 3 p:ltä kertoo:

Fascisti-Suomesta

Punaorvot raakimusten hampaissa

"Kun lahtarifascistit Suomessa aloittivat avoimen toiminnan työväenluokkaa vastaan, ei heidän raakuuksiltaan säästyneet pienet lapsetkaan. Niinpä suoritettiin Mäntsälän Punaorpokodissa näytelmä, joka hakee vertaistaan raakuudessa.

Mäntsälän Punaorpokodissa sai suojaa 26 punaorpoa, joilta lahtarien luokkakosto oli riistänyt huoltajat. Eräänä yönä syyskesällä piirittivät aseelliset roistot talon, ryöstivät makuulla olleen poikain ohjaajan ja veivät autoon. Sen jälkeen vangittiin tyttöjen ohjaajat. "Kasvattajiksi" tuotiin Mäntsälän lottia ja Helsingistä vitivalkoinen, kaikkea inhimillisyyttä vailla oleva naikkonen.

Nyt alkoi "kasvatus". Lapsia komennettiin ensi työksi lipun nostoon. Tankoon oli saatava kohoamaan lahtarilippu. Lapset kieltäytyivät jyrkästi. Vastaankarien uhkauksien ja lahjomisten jälkeen onnistuttiin pakoittamaan eräs 5-vuotias lapsukainen tähän työhön. Sen jälkeen alkoi lahtarilaulujen laulatus, joita työläislapset eivät osanneet, vaan lauloivat tilaisuuteen sopivamman laulun "Riistäjät ruoskaansa selkäämme soittaa, vastassa valkoinen armeija on". Lapsia komennettiin verikenraali Mannerheimin kuvalle kunniaa tekemään, lapset vastasivat, että heillä on yksi kuva, jolle he tekevät kunniaa: "Se on Leninin kuva"! Seurauksena oli, että lapsilta vähennettiin ravintoannokset, alituinen rankaiseminen tuli päiväjärjestykseen. Kirjeet joissa lapset yrittivät tiedoittaa omaisilleen hädänalaista asemaansa, pidätettiin, mutta punaorpojen rintama oli kaikista kidutuksista huolimatta ehjä. Kun lapset huomasivat, että heidän kirjeensä pidätettiin, lopettivat he kirjeittensä luovuttamisen lotille, mutta eivät lopettaneet kirjoittamista. Nämä pienet luokkataistelijat säilyttivät kirjeensä eräässä puun kolossa, josta ne tovereille luovutettiin todistukseksi tuleville ajoille.

Kun lapsien omaiset saivat tietää, minkälaisen kidutuksen alaisena punaorvot olivat, alkoivat he vaatia lapsien kotiin lähettämistä. Kouluhallitus kielsi lapsien luovuttamisen muussa tapauksessa kuin siinä, jos äiti tai joku muu omainen tulee hakemaan. Nyt alkoi työläisten keskuudessa rahan keräys köyhille omaisille matkarahoiksi ja vihdoin onnistuttiin lapset pelastamaan lahtarien "kasvatuksesta".

Surkea oli katsella ennen niin siistiä kotia. Suojelijat, jotka yöt "vartioivat" vankejansa jättivät jälkensä sekä ulos että sisälle. Ympäristö täynnä tupakanpätkiä ja muita jätteitä, sisällä likaisia vaatteita ja pesemättömiä astioita. Kun kotia suljettaessa tätä kummasteltiin, selitettiin työläisille, että lotat eivät ole koskaan tottuneet tekemään työtä. — Mutta syödä olivat osanneet! Vaikka lapsilta vähennettiin maito- ja ravintoannoksia, olivat laskut kohonneet (velaksi

kun ottivat taloista Punaorpokodin laskuun) silti tuhansiin markkoihin muutaman viikon aikana.

Mäntsälän Punaorpokodin ryöstö, joka nähtävästi suoritettiin kouluhallituksen siipien suojassa, koskapa selvittelijänä esiintyi itse Tunkelo ei silti onnistunut, lapsiin se teki aivan vastakkaisen vaikutuksen. Omaiset kertoivat lapsien ylpeydellä puhuvan taistelustaan lahtareita vastaan."

Uskomme mielellämme, että se henki, jonka lehti kuvaa näille onnettomille lapsille ominaiseksi, vallitsi kodissa aina kouluneuvos Tunkelon siinä suorittamaan puhdistukseen asti. Mutta se erehtyy kuvitellessaan itselleen — sillä kysymyksessä on sangen vilkas mielikuvitus — sen edelleenkin jatkuneen. Varmasti vaadittiin lasten uusilta kasvattajilta paljon työtä, ennenkuin se vahinko, jonka punaiset raakimukset nuorissa sieluissa olivat aikaansaaneet, tuli korjatuksi. Asiantuntevalta taholta olemme kuitenkin saaneet tietää, että kun lapset pari viikkoa myöhemmin *kouluhallituksen kustannuksella* matkustivat koteihinsa, heidän mielensä olivat niin muuttuneet, että he itkien erosivat kasvattajastaan. Silloin ei enää Leniniä palvottu, vaan pidettiin isänmaan lippu ilman pakotusta kunniassa. — Velat, jotka kodilta jäivät punaiselle osuuskaupalle maksamatta, olivat sen kommunistisen huushollin ajalta, josta toki eivät viranomaiset voi vastata.

Emme voi lopuksi olla kysymättä, miten kodissa vallinneet neuvostovenäläiset olot ovat olleet mahdollisia, ilman että paikkakunnan isänmaallinen väestö jo sellaisen komennon alkaessa on noussut sitä vastaan. Tilanne olisi helposti ollut korjattavissa ilman kommunistiloikeja ja kansannousua, sillä viranomaiset eivät olisi sellaista tietoisesti hetkeäkään suvainneet. Löytyykö tällaisia kasvatuslaitoksia ehkä useampiakin? Tulivathan samoin vain sattumoisin syksyllä v. 1929 surkeat olosuhteet Kaarinan kunnallisessa lastenkodissa ilmi. Elleivät isänmaalliset kansalaiset pidä silmiään auki ja avusta viranomaisia ilmoituksella huomioistaan, on kaikki taistelu kommunismia vastaan turhaa!

"Vallankumouksella ei tule olemaan pysyväistä menestystä, niin kauan kuin perhe ja perhevaisto pysyvät."

Kominternin toimintaselostus 1924.

Muuan kommunismin uusi työmuoto. "Ompeluseurat".

Kirj. E. S.

Noin puolitoista vuotta sitten kirjoitti eräs kommunistilehti, että *miehiä* on viime aikoina ruvennut jänistämään heidän työskennellessään kommunismin hyväksi. Siitä syystä on nyt *naisten* tartuttava asioihin ja ryhdyttävä niitä hoitelemaan; naiset ovat rohkeampia, ovat tottuneempia uhrautumaan. Vain "alla sirpin, vasaran" alkaa naisillekin yhdenvertaisuuden, onnen ja vapauden aika "suuressa työläiskommuunassa". Siellä vasta on naistenkin tulevaisuus turvattu.

Osa sitä naispolvea, joka nyt on astunut tai on astumassa kunnallisia ja valtiollisia oikeuksia käyttämään, on jo kasvanut "alla sirpin, vasaran". Kommunistisissa lastenjärjestöissä on nimittäin kokoushuoneessa tämä merkki niin huomattavalla paikalla, että lapset jo lapsina työskennellessään Suomessa luvallisissa järjestöissä tottuvat siihen, että työn tulee tapahtua sirpin ja vasaran alla. Tämän voivat viranomaiset todeta kaikista niistä lukuisista kuvista, joita on otettu pioneerijärjestöjen ja järjestönuorten kokouksista ja jotka jo v:na 1924—25 esitettiin eduskunnan valiokunnassa. Mutta sehän ei aikaisemmin ole liikuttanut viranomaisia.... Siinä ei nähty mitään vaaraa, ennenkuin Lapuan annettua sysäyksensä huomattiin, mihin tämä johtaa.

Kun lapset ja nuoriso ovat kasvaneet "sirpin ja vasaran alla", ja kun tälle naispolvelle sanotaan: miehet ovat raukkoja, nyt meidän *naisten* on noustava taistoon, sirppi ja vasara kutsuvat, niin ei ole mitään ihmettelemistä siinä, että naiset tätä kutsua noudattavat ja astuvat tulilinjoille. Suomen kansalla on aina ollut ihmeellisen vahva usko kaikkeen painettuun. "Präntätty" on yhtä luotettavaa kuin Jumalan sana. Kapinaleskien yhteinen valitus oli, kun he *työn* kautta saivat apua hätäänsä ja puutteeseensa: "miksi annettiin 'Työmiehen' ilmestyä. Jos sitä ei olisi ollut, olisi minulla mies elossa.... Tietysti uskottiin, mitä se kirjoitti."

Ja kun nyt vuosia on saanut "präntättynä", postikonttorista tilattavissa lehdissä julistaa, että "alla sirpin, vasaran" alkaa naistemme onnen kausi, niin miksi ihmetellään, että kaikissa kommunistijutuissa on niin paljon naisia? Sehän on vain aivan johdonmukainen seuraus valtion suhtautumisesta kommunismiin.

Kommunistinaisilla onkin eräs erittäin sopiva työmuoto, jota on

vaikea todeta ja kieltää. He kokoontuvat nimittäin ”ompeluseuroihin”. Ovathan ompeluseurat jotain varsin luvallista ja sallittua, vieläpä hyvääkin. Sehän on työtä toisten hyväksi, uhrautuvaa, jaloa työtä. Ja niin istutaan ompeluseuroissa, jotka poikkeavat tavallisista ompeluseuroista siinä, että miehet saavat näissä alustaa keskustelukysymyksiä, että niissä ei ainoastaan ommella, vaan pohditaan päivän kysymyksiä, että niissä pidetään pöytäkirjaa, ja että niissä on — ainakin toisissa — esillä *salaperäinen lippu, jonka olemassaolosta on todisteet, mutta jota ei kukaan ulkopuolinen ole nähnyt.* Voimme kyllä aavistaa, minkä näköinen se lippu on, ja jos joskus joutuisimme sotaan, saisimme sen varmasti nähdäkin — sekä sen nykyisen käytön seuraukset....

Ompeluseuroissa tehdään kommunistista valistustyötä. Ne ovat lakkautettujen kommunistijärjestöjen yhtenä nykyään toimivana elimenä. Niissä ja niillä kootaan varoja kommunistiseen kiihoitukseen ja niissä kasvatetaan nuoria naisia tätä toimintaa varten. Näitä ompeluseuroja on etenkin teollisuuspaikkakunnilla. Erään valtionkin tehtaan alueella on todettu tällaisen, vieläpä hyvinkin suuren ja virkeän olemassaolo pöytäkirjoineen ja miehisine ”alustajineen”. Kommunistijärjestöjen pöytäkirjat ovat usein hyvinkin taitavasti kirjoitetut, eikä varsinainen toiminta käy niistä sillä tavalla selville, että pöytäkirjojen perusteella läsnäolijat voitaisiin asettaa syytteeseen.

Kommunistinen toiminta naisten keskuudessa on kantanut runsaan hedelmän, niin runsaan, että ne, jotka lähemmin ovat joutuneet näitä asioita seuraamaan, ovat peloissaan kansamme tulevaisuudesta, ellei tälle toiminnalle panna nopeita ja todella riittäviä sulkuja. Kommunistijohtaja Rosenberg, vanha perheellinen mies, oli vangittaessa vuoteessa 18-vuotiaan tytön kanssa, joka oli niin rivo suustaan, että sai Suomen Sosialidemokraatin reportterinkin mykistymään. Erään sairaalan koko naisosasto oli puolitoista vuotta sitten täynnä kommunistisia potilaita, jotka *kaikki* olivat hoidettavina — sikiönsä lähdettämisestä saamistaan vammoista. Useimmat kommunistijuttuihin sotkeutuneet naiset ovat olleet luvattomissa suhteissa kommunistisiin toimihenkilöihin. Mäntsälän lastenkodin johtajien opetukset lapsille vangitsemistilaisuudessa ovat tutut. Palaamme myöhemmin tähän puoleen, kommunistien toiminnan sisällykseen: uskonnon, siveellisyyden ja isänmaanrakkauden, kodin ja perheen hävittämiseen. Toteamme nyt vain, että tämä työ on ollut menestyksellistä.

On suuri erehdys vähäksyä kommunistien toimintaa naisten keskuudessa. Kansan- ja työläisnaisissa on tiedon- ja taidonhalua, virkeyttä, pyrkimystä päästä selville yhteiskunnallisen työn merkityksestä, oikeuksista ja velvollisuuksista. Kommunistit ovat oivaltaneet

tämän. Heidän työssään olevat naiset eivät ole yksinkertaisia, tietämättömiä fanaatikkoja, vaan koulutettuja, hyvin opetettuja, paljon lukeneita naisia, hyviä väittelijöitä, jotka panevat vähemmän asioita seuranneet ”pussiin”. Toisilla on esim. kansantalouden alalla hyvin laajat tiedot.

Työläisnaisten, tehtaalaisen, mökkiläisen ja muun pieneläjän päivästä toiseen, kädestä suuhun elävän naisen psyyke ja mentaliteetti ovat toisenlaiset kuin turvatussa asemassa olevien. Tätä ovat kommunistit osanneet käyttää taitavasti hyväkseen, kun laiminlyönnit porvarillisen yhteiskunnan taholta ovat hyvinkin suuret. Ei kukaan neuvo esim. tehtaiden naisjoukkoa, miten he ammattityönsä ohella voisivat hoitaa kotejaan, miten järjestää elämänsä, jottei työ kävisi ylivoimaiseksi, jotta ansio saataisiin riittämään, miten lapsia olisi kasvatettava. Joka näissä suhteissa ojentaa auttavan käden, se on heidän todellinen ystävänsä. Mutta ei eduskunnassakaan vielä oivalleta vaaran suuruutta, kun esim. Martta-yhdistykset eivät saaneet työtään varten riittävää avustusta.

Joka on joutunut opettamaan esim. työttömien ammattikursseilla yhteiskuntaoppia tai esitelmöimään yhteiskunnallisista kysymyksistä eri paikkakunnilla, on voinut todeta sen tavattoman suuren harrastuksen ja sen odotuksen jännityksen, jolla jokaista esitystä odotetaan sekä sen herpaantumattoman mielenkiinnon, jolla sitä kaikkialla seurataan. Mutta samalla on täytynyt todeta ne monenmoiset harhakäsitteet ja käsitykset, jotka ovat vallalla sekä nuoren että vanhan naispolvemme keskuudessa yhteiskuntarakenteesta ja yhteiskunnallisista oloista, maamme menneisyydestä ja nykyisyydestä, iskulauseista ja tunnuksista, puolueista ja päivälehdistä.

Kommunismia ei hävitetä yksinomaan lakipykälillä ja laeilla, vaan sitkeällä, positiivisella työllä arkisen elämän helpottamiseksi. Kommunistista valistustyötä vastaan on *sulun lisäksi* järjestettävä naisille yhteiskunnallinen valistustyö ja ammattiopetus tiedonhalun ja tiedonnälän tyydyttämiseksi. Vain siten voidaan tehokkaasti vastustaa ”ompeluseurojen” myrkyllistä kylvöä. Nukkuminen on vaarallista, sillä me voimme herätä mitä peloittavimpiin tosiseikkoihin.

Valistus- ja opetustyö voidaan järjestää monella tavalla. Missä on työväenopistoja, voidaan perustaa kerhoja tai järjestää luentosarjoja ja talouskursseja. Missä eri yhdistyksillä on todellisia ompeluseuroja, on erittäin sopivaa ottaa joku kysymys kerrallaan pohdittavaksi järjestetyin keskusteluin puheenjohtajan avulla. Käyhän puhe niissä muutenkin, joten järjestys ei työtä haittaa. Eri naisjärjestöillä, Lotilla, teollisuuslaitoksilla y.m. on laaja ja hedelmällinen työmaa edessään. On vain ensin perehdyttävä riittävän monipuolisesti näihin

kysymyksiin ja eri alojen tarpeisiin, jotta keskustelussa voidaan selviytyä ja antaa vastauksia sekä järjestää työskentelymuodot. Erittäin tärkeätä on, että ollaan perillä kommunistisen toiminnan laadusta naisten ja nuorison keskuudessa, sen pyrkimyksistä, opista, työtavasta ja elimistä. Ja valtion myöntäessä varoja ammattiopetukseen ja kursseja varten työttömille naisille olisi aina huolehdittava siitä, että yhteiskuntaopille on varattu riittävä tuntimäärä ja siihen pätevä opettaja.

Kommunismi on kuin lohikäärme, jolla on sata päätä. Hakkaat siltä yhden, niin toinen kasvaa tilalle, ollen heti valmis hyökkäämään. Tällä hetkellä on naisten "ompeluseurat" yksi tämän lohikäärmeen myrkkyä levittävistä päistä ja niistä vaarallisimpia, sillä myrkyttämällä naiset ja äidit tuhotaan kansa kaikkein varmimmin.

Valvokoon siis "konsulit" kukin paikallaan ja asetettakoon sulut "ompeluseuroille", mutta tyydytettäköön tiedon- ja taidon jano tositiedoin. Samalla muistettakoon, että nyt on Suomen naisten etsikkoaika, heidän valtiollisen ja yhteiskunnallisen kypsyytensä tulikoe. Eloa on paljon, mutta missä ovat työntekijät, missä naistemme todella valveutuneet johtajat? Näkevätkö he viljan kypsyvän ja saavatko he elonkorjaajat liikkeelle, osaten järjestää heidän tärkeän työnsä?

"Vanhempainrakkaus on enimmäkseen vahingollista. Perheessä kasvanut lapsi kehittyy yleensä yhteiskunnanvastaiseksi."

Sinovjevin puoliso.

"Lasten osanotto katutaisteluihin on meille opiksi ja loistavaksi esimerkiksi."

Sinovjev.

"Lasten on oltava läsnä teloituksissa ja iloittava köyhälistön vihollisten kuolemasta."

Lenin.

Terrori alkaa Neuvosto-Karjalassa.

”Punaisen Karjalan” mukaan on tilanne Neuvosto-Karjalan metsätyömailla käynyt joulukuussa entistä uhkaavammaksi ja ennustuksemme punaisen terrorin alkamisesta hakkuusuunnitelmien toteuttamiseksi on nopeasti täyttynyt.

Kuten edellisessä numerossamme jo esitettiin, ovat hakkuu- ja uittosuunnitelmat tähän talveen mennessä saatu suurin piirtein, vaikkakin vaikeuksin suoritetuiksi. Viimekesäisten uittojen liiallisen venymisen vuoksi on kuitenkin tämän talven hakkuusuunnitelmaan ilmestynyt ennenkuulumaton ”repeämä”, jonka poistaminen näyttää käyvän tshekallekin ylivoimaiseksi tehtäväksi. — Vaikka hakkuutöiden piti alkaa jo kesällä oli esim. Karelles saanut syyskuun 10 p:ään ohjelmastaan vain 1,4 % suoritettua. Työvoiman ilmeisen puutteen vuoksi siirrettiin hakkuun varsinainen alkamisaika silloin lokakuun alkuun, jolloin kaikkien miesten oli oltava metsässä. Vuoden viimeinen neljännes julistettiin ”iskuneljänneksi”, jonka aikana oli hakattava 50 % koko vuosiohjelmasta. Työn johtoon nimitettiin diktaattorivaltuuksilla varustettu ”seitsikko”.

Mutta lokakuukin kului ilman että mitään olisi saatu aikaan — päinvastoin oli työpaikkojen varustaminen elintarpeilla ja työvälineillä sekin vielä suorittamatta. Uusi käsky määräsi miehet metsälle marraskuun alkuun ja sekä tsheka että nuorisoliittolaiset mobilisoitiin ”iskuprikaatiksi”. Aikaa pidennettiin uudelleen marrask. 25 p:ään, jonka jälkeen rikoslain pykäliä oli kaikella ankaruudella niskottelevia vastaan sovellutettava. Nyt saatiin työt alulle, mutta joulukuun 1 p:ään oli ohjelmasta suoritettu vain 3 %. ”Repeämää” näkyy edelleenkin jatkuvan. Jouluk. 10 p:ään mennessä ei Kiestingin, Uhtuan, Repolan ja Rukajärven piireistä ole yhtäkään hakkuu- tai ajomiestä saatu metsään. Vain Kantalahden ja Sorokan piireissä kohoaa hakkuumiesten lukumäärä 50 % tarpeellisesta määrästä. Muissa se vaihtelee 20—40 % välillä. Ajomiehistä on talven tulosta huolimatta vain muutama prosentti käytettävissä. Koko Karjalassa on työhön lähtenyt paikallisesta työvoimasta vain 35 % suunnitelman edellyttämästä määrästä. Ulkoapäin on värvätty 1,680 hakkaajaa ja 135 hevosta, joista Karjalaan on saapunut noin 130 hakkuu- ja 61 ajomiestä. Hakattu on kaikkiaan 174,337 kiintokuutiometriä puutavaraa eli 6,81 % iskuneljänneksen ohjelmasta. Ajettu on 2,05 %.

”Punaisen Karjalan” pääkirjoitus jouluk. 17 p:ltä toteaa kaiken lisäksi, että ”työtä tulee kovin vähän tehdyksi siihenkin työvoimaan

verraten, mikä on metsätöihin lähtenyt.” Niinpä on Aunuksen piirissä kuun ensimmäisen kymmenpäivän aikana ollut metsätöissä 1,591 tukinkaatajaa ja 117 ajajaa, mutta työpäiviä ovat tehneet miehet vain 2,790 ja hevoset 458. Petroskoin piirissä ovat vastaavat luvut: työssä 875 kaatajaa ja 361 ajajaa, mutta ihmistyöpäiviä 2,600 ja hevostyöpäiviä 262. Lehti toteaa, että työaikaa käytetään ”kaikkeen muuhun kuin hakkuuseen ja ajoon”, kysyen huolestuneena, mihin tämä vetelehtiminen johtaa.

”Repeämä” on herättänyt Moskovassakin kasvavaa huomiota. Seitsikolle on annettu uudet entistä ankarammat määräykset ja kommunistipuolueen sihteeristö on jouluk. 19 p:nä julkaissut *ohjeet terrorin alottamisesta kaikkialla* Neuvosto-Karjalassa. Todettuaan, että annetut käskyt ovat jääneet täyttämättä, on se jakanut varoituksia ja muistutuksia eri piireille. ”Heikosta työstä on vedettävä puolue- ja nuorisoliitto edesvastuuseen ja toimettomiksi jääneet järjestöt ja henkilöt oikeudelliseen edesvastuuseen.” Metsään on lähdettävä 100-prosenttisesti viimeistään joulukuun 25 päivänä — joulupäivänä! Leningradin ja läntisille alueille on lähetettävä prikaatit, joiden tarkoituksena on työvoiman tuonnin joudettaminen Karjalan ulkopuolelta. Kaikki kulakit ovat luetteloitavat ja saatettava metsään 3 päivän kuluessa. Kulakit on otettava proletariaatin diktatuurin koviin kouriin. ”Viipymättä on asetettava oikeudelliseen edesvastuuseen sellaiset kulakit, jotka eivät täytä kiinteitä tehtäviä, järjestäen *oikeudenkäynnin heidän suhteensa näyteoikeutena.*” Se on käsiteltävä kahdessa päivässä ja rikoslain 61 ja 58 pykäliä on sovellutettava. Heille on annettava 50—100 % suuremmat hakkuu- ja ajomäärät kuin on paikkakunnalla keskimäärin. Ensi kerralla kieltäytyessä työstä rangaistaan kulakkia sakottamalla *viisinkertaisesti työtehtävän arvoon nähden,* toisella kerralla *vankeudella tai pakkotyöllä yhteen vuoteen.* Kieltäytymisestä ryhmänä tai vastustaessa aktiivisesti neuvostovallan toimenpiteitä tuomitaan kulakki *2 vuoden vankeuteen, omaisuuden takavarikoimiseen ja karkoitukseen.*

Karjalan talonpoikien suhteen — kulakki on jokainen, jolla on 2 lehmää tai hevosta — on siis terrori nyt avoimesti julistettu. Seuraava aste tulee olemaan ”näyteoikeuksien” järjestely Moskovan ”tuholaisprosessin” malliin. Erikoisesti vielä huomautetaan, että prokuraattorin on käsiteltävä metsätöiden yhteydessä syntyneet jutut ”nopeassa järjestyksessä, antaen asian käsittelylle *laajan yhteiskunnallisen kasvattavan luonteen.*” Mutta kun repeämää ei uskota näilläkään keinoin voitavan poistaa, kehoittaa sihteeristö julistuksen 12:nnessa kohdassa Työasiain kansankomissariaattia joudettamaan kysymyksen käsittelyä *naisten ja alaikäisten metsätöihin vetämisestä.*

Voimme vain jäädä näiden julmuuksien tuloksia odottamaan. Puolikuolleet pakolaiset niistä kyllä aikanaan kertovat. Toistaiseksi toteaa seitsikko, ettei "Karelles ole tähän mennessä saanut vielä minkäänlaista käännettä tilanteeseen. Metsäteollisuuspiirit ovat alentaneet työvauhtia. Päivittäiset hakkuunormit jäävät täyttämättä." Karelles ei vielä ole saanut kuntoon kuormastoaankaan eikä traktoreita ole viety jääteille. Ne eivät vielä ole edes kunnossa ja kaipaavat korjauksia.

Alkaa todellakin näyttää siltä, kuin jäisivät englantilaiset puutavaran ostajat ensi kesänä ilman sopimuksen mukaisia leveransseja. Ja jos ne sittenkin täytetään, tapahtuu se Karjalan talonpoikain, heidän vaimojensa ja alaikäisten lastensa verellä. Mutta tietenkin tulee Englannin pääministeri edelleenkin kaikkiin kyselyihin vastaamaan, ettei pakkotyön käyttöä Venäjällä ole voitu todeta. — Valkoinen Vartio tulee edelleenkin kuukausittain seuraamaan tilanteen kehitystä.

"VALKOINEN VARTIO"

ilmestyy tammikuusta alkaen kerran kuukaudessa 32-sivuisena julkaisuna. Se jaetaan ilmaiseksi Suomen Suojelusliiton kaikille **vakinaisille** jäsenille. Tilaushinnat ei-jäsenille

1/1 vsk. 40: —, puolivuosik. 20: —, ulkomaille 1/1 vsk. 50: —. Irtonumeron hinta 5: —.

Valkoisen Vartion kirjoituksia saa lähteen mainiten vapaasti käyttää.

Venäjä ja Yhdysvallat.

(Jatkoa.)

Parhaimman yleiskatsauksen Amtorgin menetelmiin ja päämääriin antavat kuitenkin Besedovskin muistelmat, jotka ennen tutkimuksen toimeenpanoa ilmestyen nyt ovat tulleet kuulusteluissa ainakin tältä kohdaltaan totuuden kanssa yhtäpitäviksi todetuiksi.

Kun Besedovskin tuli siirtyä Yhdysvaltoihin, toimiakseen sitten Amtorgin johtokunnassa, antoi eräs Kominternin silloisista määräävistä jäsenistä, Pjatnitski, hänelle yksityiskohtaisia ohjeita. P. ilmoitti, että vallankumouksellinen työ Amerikassa on suunnattu ensi kädessä työttömiin ja farmareihin, joiden keskuudessa tyytymättömyys alkavan pulakauden johdosta jo oli suuri. Kommunistipuolueen rahoitus tapahtuu Berlinin kauppavaltuuskunnan välityksellä, mutta kun varojen siirto joskus voi myöhästyä, valtuutettiin Besedovski antamaan niitä myös Amtorgin presidentin tililtä — siis noista merkillistä "osinko"-varoista. Summa ei kerrallaan saanut ylittää 10,000 dollaria ja ne korvattaisiin myöhemmin Berlinistä käsin. Näennäisesti itsenäisinä, mutta todellisuudessa kiinteässä yhteydessä Amtorgin kanssa työskenteli kaksi toiminimeä, joista toinen virallisesti kävi kauppaa lakritsijuurella. Niiden tehtävänä oli taloudellinen ja sotilaallinen vakoilu. — GPU:n ulkomaisten osastojen päällikkö Trelisser kertoi B:lle, että poliittiseen tiedusteluun uhrattiin suuria summia. GPU. valvoi Amtorgin toimintaa ja tämän työn johtajalla oli siinä toimistopäällikön asema. Siihen oli komennettu muuan kommunistipuolueen napamiehistä. Poliittista tiedustelua varten perustettiin parhaillaan pientä salaista järjestöä, jonka välittäjänä Amtorgiin toimi Venäjän punaisen ristin virallinen edustaja. GPU:n työhön USA:ssa uhrattiin vuosittain 60,000 $.

Kuvaavaa Kominternin vaikutusvallalle Neuvostoliiton kaupallisessa edustuksessa on B:n kertomus olosuhteista Buenos Airesissa, jossa Amtorgilla oli alaosastonsa Etelä-Amerikkaa varten. Sen johdossa oli muuan entinen suutari Krajevski, joka aikaisemmin oli työskennellyt tshekassa, mutta saanut sieltä siirron sadisminsa vuoksi. Hän eli suurella jalalla ja tuhlasi „edustukseen" sellaisia jättiläissummia, että Argentinan osasto kävi huomattavalla tappiolla. Mutta Amtorg oli voimaton vapautumaan hänestä, sillä Moskovassa oli hän suuressa suosiossa, koska hän tuhlauksensa ohella ylläpiti Argentinan kommunistipuoluetta — Amtorgin varoilla.

Sitä myöten kun tämä mätä on alkanut paljastua on Yhdysvaltojen hallitus ryhtynyt yhä jyrkempiin toimenpiteisiin venäläistä tuontia ja

sen ohella harjoitettua kommunistista kiihoitusta vastaan. Pohjana sen toimenpiteille on ollut polkumyynnin vastainen laki vuodelta 1921, kielto vankityöllä tuotettujen tavarain maahantuonnista erinäisine lisäyksineen sekä laki siirtolaisuudesta. Jo heinäkuussa antoi valtiodepartementin tulliosasto selityksen, että kaikki Venäjältä selluloosalastissa Yhdysvaltoihin saapuvat laivat estetään lastiaan purkamasta, koska lastaus on suoritettu vankityöllä. Täydentävästi ilmoitti raha-asiain departementti saaneensa Venäjältä tulleiden laivojen miehistöön kuuluvilta valantehneiltä henkilöiltä todistuksia, joiden mukaan lastaukseen oli käytetty mitä julmimman kohtelun alaiseksi joutuneita pappeja ja talonpoikia. Lastauskielto kohdistettiin heti noin 80 laivaan, mutta peruutettiin maahantuottajain vastalauseen johdosta näiden ja jo matkalla olevien suhteen.

Jo kesällä oli raha-asiain departementti ryhtynyt valmistamaan toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on yleisen saarron aikaansaaminen neuvostovenäläisille tavaroille. Uudessa tullisääntöehdotuksessa tahtoi se itselleen oikeutta kieltää sellaisten lastien purkaus, joita vastaan amerikkalaiselta taholta on esitetty protesti, kunnes lähettäjä olisi asettanut takuun ja esittänyt konsulaatin faktuuran sekä näyttänyt toteen, ettei tavaran hankinnassa ole käytetty vankityövoimaa. Vaikka tällainen toimenpide teoreettisesti tulisikin kohdistumaan kaikkien maiden tuontiin, koskisi se käytännössä vain Neuvostoliitosta lähetettäviä tavaroita, koska niiden mukana diplomaattisten suhteiden puuttumisen vuoksi ei seuraa konsulaattifaktuuroita.

Neuvostohallitus ryhtyi nyt ponteviin vastatoimenpiteisiin kauppansa pelastamiseksi uhaten sanoa irti amerikkalaiset hankintasopimuksensa ja siirtää tilauksensa Englantiin, jossa työväenhallitus nykyään tekee parhaansa edeltäjänsä katkaisemien suhteiden uudelleen elvyttämiseksi. Tällä uhkauksella olikin puolittainen menestys. Raha-asiain departementin ehdotus ei saanut jyrkässä muodossaan ministeri Mellonin hyväksymistä. Sitä lievennettiin huomattavassa määrässä, mutta taistelusta ei luovuttu. Maatalousministerikin ryhtyi laajoihin tutkimuksiin Chicagon pörssissä tapahtuneen polkumyynnin suhteen, saaden koko lehdistön tuen taistelulleen Venäjän viljakauppaa vastaan. Erikoiskomitea asetettiin laatimaan lakiehdotusta, joka kokonaan kieltäisi venäläisen puutavaran, kivihiilen, puuvanun, vehnän ja useiden muiden tavarain maahantuonnin. Presidentti Hoover yhtyi kannattamaan näitä toimenpiteitä saatuaan käsiinsä kommunistien toimintaa tutkimaan asetetun komitean työn tulokset. Siirtolaisvirastolle annettiin ankarat ohjeet, joiden johdosta maahan saapuvat venäläiset tekniilliset ylioppilaatkin pidätettiin ja reunavaltioiden konsulaatit saivat määräyksen olla hyväksymättä viisumia Neuvostoliiton alamaisille. Ja

vasta äskettäin on kongressissa esitetty lakiehdotus, jonka mukaan maahanmuutto Venäjältä kokonaan kiellettäisiin.

Lähiaikoina tulee kongressissa Venäjän kysymys kaikessa laajuudessaan esille. Suurella mielenkiinnolla odotetaan sen asettaman Hamilton Fishin komitean mietintöä ja ehdotuksia. Venäjän kauppaa suosivien piirien vastarinta lakiehdotuksia vastaan ei ole loppunut ja niiden vaikutusvalta on sekä hallituksessa että kongressissa edelleenkin suuri. New Yorkin kauppakamari on kuitenkin asettunut puoltamaan tuontikieltoa päätöslauselmalla, jossa todetaan, että neuvostohallituksen politiikka todistettavasti on tähdätty provosoimaan tyytymättömyyttä ja vallankumouksellista mielialaa niitä hallituksia vastaan, joiden kanssa se ylläpitää taloudellisia ja poliittisia suhteita sekä että neuvostohallituksen asiamiehet loukkaavat siirtolaisuusasetuksien henkeä. Tämän johdosta vetoaa kauppakamari lakia valvoviin ja säätäviin elimiin kehoituksella, että nämä ryhtyisivät toimenpiteisiin Amerikan poliittisten laitosten ja taloudellisten etujen suojelemiseksi sekä ottaisivat yhteyden toisiin hallituksiin, joiden kanssa Yhdysvallat ovat ystävällisissä suhteissa, yhteisen esiintymisen aikaansaamiseksi. — Nykyhetkellä näyttää siltä, kuin tulisivat raha-asiaindepartementin ehdotukset tuontitavaroiden alkuperäistodistuksen vaatimisesta saamaan kongressin vahvistuksen. Ottaen huomioon Neuvostoliittoa vastaan yleisessä mielipiteessä heränneen vastenmielisyyden tulisivat asianomaiset valvontaviranomaiset sovelluttamaan lakia todennäköisesti suurella ankaruudella. Ei voi kieltää, että neuvostohallituksen polkumyyntipolitiikka nyt on Amerikassa vakavasti uhattuna.

Kun Venäjän kauppa on yhtä tuhoisa kaikille kansoille ja sen polkumyynti sisäisen talouspulan johdosta arvattavasti yhä tulee kasvamaan, ansaitsee New Yorkin kauppakamarin vetoomus kansainvälisestä yhteistoiminnasta kaiken huomion. Kun me Suomessa olemme aivan erikoisesti tilaisuudessa seuraamaan Neuvostoliitossa harjoitettua pakkotyömenetelmää ja melkein viikottain saamme siitä Karjalan ja Inkerin pakolaisten kautta valaisevia todistuksia, on meidän velvollisuutemme saattaa ne sopivalla tavalla maailman tietoon ja valvoa, etteivät paljastuneet tosiasiat joudu unohduksiin. Muodostaahan epäinhimillinen vankien pakkotyö juuri sen välineen, jolla neuvostohallitukselle käy mahdolliseksi tuottaa tavaraansa alle maailmanhintojen ja maailmanvallankumouksen toivossa jatkuvasti järkyttää yleisen talouspulan jo ennestään kiristämiä markkinoita.

Nyt jos milloinkaan ovat ulkomaiset kommunisminvastaiset suhteemme tärkeitä ja määrätietoisen vaalimisen tarpeessa.

Valkoinen Vartio

tarjotaan tilattavaksi vuodeksi

1931

Alkaessaan ensimmäisen vuosikertansa tahtoo VALKOINEN VARTIO herätyksellisin ja edelleenkin valveilla pitävin kirjoituksin tukea ja kehittää kansamme taistelua sen suurinta vihollista, kommunismia, ja tämän sivuilmiöitä vastaan. Puoluetunnuksien ja ryhmäpyyteiden ulkopuolella pysyen pitää VALKOINEN VARTIO päämääränään kaikkien niiden miesten ja naisten kokoamista vain ISÄNMAAN lipun ympärille, jotka uhatun asemamme elävästi tajuten ovat valmiit asettamaan ITSENÄISYYTEMME TURVAAMISEN ja LUJITTAMISEN kaikkien muiden vaatimusten edelle. Maanpetoksellisten samoin kuin yhteisetua vahingoittavien luokkapyyteiden jyrkästä vastustamisesta kirjaintakaan tinkimättä tahtoo VALKOINEN VARTIO käsitellä päivän kysymyksiä TERVE ja VOIMAKAS TULEVAISUUDEN SUOMI toiveittensa yksinomaisena kohteena. Katsauksissa ulkomaan oloihin pyrkii se avartamaan lukijakuntansa näköpiiriä länsimaisen kulttuurimme ja isiltä perityn uskomme nykyisen suuren puolustustaistelun tärkeille kansainvälisille kysymyksille. — VALKOINEN VARTIO toivoo täten ystävikseen ja kannattajikseen ensi kädessä kaikki ne kansalaiset, jotka kommunisminvastaiseen kansannousuun osallistuen tai sille myötätuntoisina tahtovat, että kuluneen vuoden suuret saavutukset maassamme vastaisiksikin ajoiksi turvataan ja niitä edelleen lujitetaan.

VALKOISTA VARTIOTA saa tilata kaikista postitoimistoista, kirjakaupoista ja asiamiehiltä sekä suoraan toimistosta. Se ilmestyy kerran kuukaudessa. Lähes 400 tekstisivua käsittävän vuosikerran hinta on *40 mk.*; puolivuosikerran *20 mk.*; ulkomaille vuosikerran *50 mk.*

Toimituksen ja konttorin osoite: Helsinki, Itä-Heikink. 11 E. Puhelin 29 846.

Ryhtykää Valkoisen Vartion Asiamiehiksi:

Tilattaessa vähintään 5 koko vuosikertaa, vähennetään hinnasta, kun se lähetetään tilausten myötä, 20 %. Kirjoittakaa selvät osoitteet!

Asiamies (nimi, toimi, osoite):

Tilaajan nimi:	Osoite:	Vuosik. luku	Maksun suoritus Smk.

Helsinki 1930, Kirjapaino-Oy. TAITO.

Smk.

G. GRINKO: Der 5-jahrplan der Sowjetunion. Kommunistisen talousmiehen 5-v. suunnitelman puolustus .... 50: —

PAUL HAENSEL: Die Wirtschaftspolitik Sowjetrusslands. Terävä mutta asiallinen arvostelu Neuvostovenäjän talouspolitiikasta .. 80: —

M. J. LARSONS: Als Expert im Sowjetdienst. Valaiseva kertomus porvarillisen asiantuntijan työskentelyvaikeuksista kommunistivaltakunnassa .... 55: —

A. FEILER: Das Experiment des Bolschewismus. Hyvänsuopa arvostelu kommunistisesta kokeilusta .... 50: —

P. SCHEFFER: Sieben Jahre Sowjetunion. Berliner Tageblattin Neuvostoliitosta karkoitetun kirjeenvaihtajan kuuluisaksi käyneet selostukset kokemuksistaan .... 110: —

E. KOCH-WESER: Russland von heute. Saksalaisen ministerin ja liberaalin poliitikon matkavaikutelmia Venäjältä .... 65: —

TH. DREISER: Sowjet-Russland. Kuuluisan amerikkalaisen kirjailijan myötätuntoinen matkakuvaus. .... 40: —

H. NEUSATZ & D. ERKA: Ein deutscher Todesweg. Järkyttäviä kuvauksia kommunistisesta väkivallasta ja kurjuudesta Etelä-Venäjän saksalaisissa siirtokunnissa .... 30: —

P. MILIUKOW: Russlands Zusammenbruch. Ent. venäläisen ulkoministerin historiallinen teos tsaarinvallan romahduksesta ja kansalaissodasta. I/II osa .... 200: —

L. KRITSMAN: Die heroische Periode der grossen russischen Revolution. Virallinen bolshevistinen kuvaus Neuvostoliiton alkutaipaleelta .... 50: —

E. TOLLER: Quer durch. Tunnetun saksalaisen kommunistin matkakertomus Amerikasta ja Venäjältä .... 80: —

Englantilaista:

H. J. GREENWALL: Mirrors of Moscow. Daily Expressin tunnetun kirjeenvaihtajan ennakkoluulottomia matkakuvauksia nyky-Venäjältä 110: 50

W. C. EMHARDT: Religion in Soviet Russia. Pätevin teos uskonnonvainoista ja uskonnonvastaisesta lainsäädännöstä Neuvostoliitossa 168: —

E. J. P. BENN: About Russia. Kuuluisan englantilaisen kustantajan ja kirjailijan loistavatyylisiä mietteitä Venäjän probleemista .... 63: —

Ranskalaista:

L. TROTSKY: L'Internationale communiste apres Lénine. Stalinin karkoittaman kilpailijan anatema nykyisestä poliittisesta suunnasta neuvostoparatiisissa .... 40: —

Suomalainen Kirjakauppa

Helsinki. Vanha yliopp. talo

Kirjapaino-Oy. Taito.